

да му докажа, че не отъ мене е завишило още по рано да се сближа съ него съ мечъ въ ржка: трѣбва прочее да видимъ, какво ще направи той сега на открито поле, и да го изгонимъ отъ тѣзи планина, въ която се е скрилъ». Това свидѣтелствувало за твърдото му рѣшение непременно да влѣзе въ бой съ Валленщайна и да го ризбий. Никой нищо вече не възразилъ, но всички се надпрѣварвали да изразятъ искренни чувства на удивление, уважение и прѣданностъ на живота и смъртъ. Краля сърдечно имъ благодарилъ, билъ много спокоенъ и веселъ, и заповѣдалъ на слугитѣ си да му приготвятъ за слѣдующата заранъ новъ кожанъ колетъ (куртка). Присѣствувавшитѣ убѣдително го молили да тури каска и кираса, както той обикновено правилъ. Но той не се съгласилъ на това, като казалъ, че въ рамото му още стои крушума, и тежестъта на кирасата би му причинила нетърпима болка на това мѣсто, и така рѣшилъ да прикрие главата си съ шапка, а вмѣсто кираса да облѣче кожанъ колетъ.

Той прѣдположилъ да почне движението напрѣдъ на разсѣмване (въ 6 часа). Но въ туй време на слѣдующия, знаменитъ день 6 ноемврий (28 октомврий) имало такава гъста мъгла, че невъзможно било да се виждатъ даже своитѣ, отпрѣдъ стоявши войски, а за това движението било отложено до изгрѣване на слънцето и прѣсване на мъглата. А когато войскитѣ били напълно готови за походъ и застанали подъ оржие, Густавъ-Адолфъ заповѣдалъ да се извърши прѣдъ тѣхъ Богослужение и пръвъ той запѣлъ псаломъ: »Богъ намъ прибѣжище и сила« и съчинения отъ самия него кантъ »не бойсе малка дружина!« слѣдъ това той сѣдналъ на коня си, обиколилъ и двѣтѣ линии, насърчилъ войскитѣ

съ кратки, но въодушевени, силни думи: »И тѣй да вървимъ на бой, въ който, нѣка ни опѣтва милосърдния Богъ! Господи! помогни ми днесъ въ боя, за славата на Твоего свято име!« — Войскитѣ отговорили съ обикновенния въ шведската армия боенъ викъ: »Богъ съ насъ!« — и тръгнали, и двѣтѣ линии съ дѣсния флангъ напрѣдъ, като имали конница-та отъ дѣсния флангъ въ авангардъ.

Мѣстността отпрѣдъ образувала почти съвсѣмъ плоска равнина и даже недълбокия Флосграбенъ не съставлявалъ важно естествено прѣпятствие. Низменната и въ това кѣсно време на годината влажна мѣстностъ, както вдѣсно около Флосграбенъ, тѣй особено отпрѣдъ и влѣво отъ Люценъ и между него и селението Цвешвицъ, вѣроятно въспрѣпятствувала на Густавъ-Адолфа да атакува съ всички сили лѣвия флангъ на Валленщайновата армия, за да я отхвърли отъ югъ на сѣверъ, или дѣсния — отъ сѣверъ на югъ, и го принудила да произведе фронтална атака.

Верѣдъ мъглата, която не се прѣснала и слѣдъ изгрѣване на слънцето и даже по кѣсно сл. пладнѣ, но която постепено се разрѣдявала, шведската армия прѣминала прѣзъ Флосграбенъ ококо Скѣлцигската горичка и, като се разгънала, построила се въ боенъ рѣдъ, на 1.500 крачки (1 верста) отъ пѣтя отъ Люценъ за Лайпцигъ, малко косо къмъ него и къмъ расположената задъ него армия на Валленщайна. 8 пѣхотни бригади, отъ 20 роти всѣка, се построили въ 2 линии, като се допирали съ дѣсния флангъ до Флосграбенъ. 22 конния полка, 10 на дѣсния и 12 на лѣвия флангъ, съ отдѣления отъ 180 отборни мушкетери въ интервалитѣ, се построили въ 2 линии: на дѣсния флангъ — отвѣдъ Флосграбенъ, а на лѣвия — допирайки се до пѣхотата въ центра. 23-ия кирасирски